

Jaromir Nohavica, Minulost

Jako když k půlnoci na dveře zaklepe nezvaný host,
stejně tak na tebe za rohem čeká tvoje minulost.
Šaty má tytéž, vlasy má tytéž a boty kožené.
Pomalu kulhavě za tebou pajdá, až tě dožene
a řekne:

Tak mě tu máš,
tak si mě zvaž,
pozvi mě dál,
jestli mě znáš.
Jsem tvoje minulost.

V kapse máš kapesník, který jsi před léty zavázal na uzel.
Dávno jsi zapomněl to, co jsi koupit měl v samoobsluze.
Všechno, cos po cestě poztrácel zmizelo, jak vlaky na trati.
Ta holka nese to v batohu na zádech, ale nevrátí,
jen říká:

Tak mě tu máš,
tak si mě zvaž,
pozvi mě dál,
jestli mě znáš.
Jsem tvoje minulost.

Stromy jsou vyšší a tráva je nižší a na louce roste pýr,
červené tramvaje jedoucí do Kunčic svítí jak pionýr.
Jenom ta tvá pyšná hlava ti nakonec zůstala na šíji.
Průvodčí, kteří tě vozili před léty dávno nežijí.

Tak mě tu máš,
tak si mě zvaž,
pozvi mě dál,
jestli mě znáš.
Jsem tvoje minulost.

Na větvích jabloní nerostou fíky a z kopřiv nevzroste les.
To, co jsi nesnědl včera a předvčím musíš dojíst dnes.
Solené mandle i nasládlé hrozny máčené do medu.
Ty sedíš u stolu a ona nese ti jídlo k obědu
a říká:

Tak mě tu máš,
tak si mě zvaž,
pozvi mě dál,
jestli mě znáš.
Jsem tvoje minulost.

Rozestel postel a ke zdi si lehni, ona se přitulí.
Dneska tě navštíví ti, kteří byli a kteří už minuli.
Každého po jménu oslovíš, neboť si vzpomeneš na jména.
Ráno se probudíš a ona u tebe v klubičku schoulená
a řekne ti:

Tak mě tu máš,
tak si mě zvaž,
pozval's mě dál,
teď už mě znáš.
Jsem tvoje minulost.